

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 sierpnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi A. D., Kancelaria Adwokacka w G. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...]) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z naliczonym podatkiem od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację M. W. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 27 marca 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 5 marca 2009 r. w przedmiocie waloryzacji od dnia 1 marca 2009 r. przysługującej mu emerytury, której wysokość ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2009 r. przez wskaźnik waloryzacji 106,10%, oraz decyzji z dnia 10 czerwca 2009 r. o przeliczeniu

emerytury poczynawszy od dnia 19 listopada 2006 r. według przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1964 – 1983.

Ubezpieczony oparł skargę kasacyjną na podstawie nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji. Zarzucił obrazę art. 217 § 3 i art. 235 § 1 k.p.c. przez bezzasadne pominięcie wniosków o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków zgłoszonych już w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oraz art. 214 i 391 § 1 k.p.c. przez pozbawienie możliwości obrony jego praw wskutek nieodroczenia rozprawy apelacyjnej (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Wskazując także na inne podstawy skargi, wniósł o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na nieważność postępowania oraz jako oczywiście uzasadnioną. Stwierdził, że zaszły oczywiste przesłanki powodujące nieważność postępowania, a także doszło do oczywistego naruszenia prawa materialnego oraz procesowego. Podniósł, że Sąd Apelacyjny oddalił apelację, twierdząc, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na uwzględnienie jego żądań, gdy jednocześnie pominął dowód dwóch ważnych świadków, a także wydał zaskarżony wyrok, zanim uzyskał zwrotne poświadczenia odbioru zawiadomień o terminie rozprawy. Stwierdził, że pełnomocnik ubezpieczonego odebrał zawiadomienie w przeddzień rozprawy w godzinach wieczornych i nie mógł z przyczyn od niego niezależnych stawić się następnego dnia, a sam ubezpieczony nie był na rozprawie ze względu na nieprawidłowe zawiadomienie.

W ocenie skarżącego, Sąd Apelacyjny w [...] w sposób oczywiście błędny, sprzecznie z wskazanymi w podstawach skargi art. 17 ust. 3 i 7 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. 1968 r. Nr 3, poz. 6) w związku z § 4 uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 r. w sprawie składników funduszu płac (M.P. 1976 r. Nr 43, poz. 212) w zw. z uchwałą nr 157 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 r. w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac (M.P. 1976 r. Nr 42, poz. 211), uznał, że wynagrodzenie za projekty racjonalizatorskie nie stanowią podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że pominięcie przez sąd zgłoszonych przez stronę wniosków dowodowych może stanowić uchybienie procesowe prowadzące do niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych oraz mogące mieć wpływ na wynik sprawy, lecz nie stanowi to pozbawienia strony możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 377/97, OSNAPiUS 1998 nr 17, poz. 509, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNAPiUS 2002 nr 17, poz. 421 oraz wyroki z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00 i z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00 oraz postanowienie z dnia 13 października 2005 r., II PK 116/05, niepublikowane).

Wbrew odmiennemu twierdzeniu zawartemu w skardze kasacyjnej, w rozprawie apelacyjnej w dniu 19 grudnia 2012 r. skarżący uczestniczył przez swego pełnomocnika, umocowanego z samego prawa do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych (art. 91 k.p.c.). Ustanowienie pełnomocnika procesowego nie wyłącza wprawdzie osobistego udziału strony w postępowaniu (por. art. 93 k.p.c.), lecz wpływa na sposób dokonywania czynności procesowych, przy których dokonywaniu o pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw można twierdzić tylko wówczas, gdy osobisty udział strony w rozprawie był niezbędny ze względu na czynności, których nie mógł podjąć pełnomocnik (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2003 r., I PK 213/02, OSNP 2004 nr 17, poz. 295). Skarżący takich okoliczności nie wskazał, zatem nie może być mowy o pozbawieniu skarżącego możliwości działania oraz obrony jego praw.

Skarżący podniósł również, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje także wówczas, gdy jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Tej okoliczności jednak nie wykazał, a przytoczone argumenty sprowadzające się do opisu zarzutów zawartych w podstawach skargi nie świadczą o jej oczywistej zasadności. Należy podkreślić, że w ramach przedsądu ocenie podlegają tylko przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi wymienione w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), zasądzając na rzecz pełnomocnika skarżącego z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej wynagrodzenie według norm przepisanych (§ 19 w związku z § 12 ust. 2 i 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

aw